

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 159/07-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Petra Brňáka a Lajosa Mészárosa vo veci sťažnosti O. V. a M. V., P., zastúpených advokátom JUDr. P. H., K., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 221/01, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo O. V. a M. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 221/01 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Prešov p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 221/01 konal bez zbytočných prietáhov.

3. O. V. a M. V. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie každému po 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Prešov p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. O. V. a M. V. p r i z n á v a úhradu trov konania 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún), ktoré je Okresný súd Prešov p o v i n n ý zaplatiť na účet advokáta JUDr. P. H., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2007 doručená s'ťažnosť O. V. a M. V. (ďalej len „s'ťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 221/01.

S'ťažovatelia vo svojej s'ťažnosti uviedli, že 5. júna 2001 podali okresnému súdu ako žalobcovia návrh na začatie konania, ktorým sa od Stredného odborného učilišťa stavebného P. (ďalej len „žalovaný“) domáhali zaplataenia náhrady škody v sume 122 916 Sk. Po piatich rokoch od podania žaloby, keď vo veci nebolo rozhodnuté, podali 22. júna 2006 predsedovi okresného súdu s'ťažnosť na priet'ahy v konaní. Predseda okresného súdu v odpovedi sp. zn. 1 SprO/738/2006 z 23. mája 2006 uviedol, že sudkyni dal pokyn, aby vo veci konala a vec bude pravidelne sledovať. Poukázal tiež na skutočnosť, že prerokúvaná vec je zložitá po skutkovej stránke a vyžiada si znalecké dokazovanie.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia následne 21. júna 2006 podali okresnému súdu sťažnosť, na ktorú predseda okresného súdu odpovedal 7. júla 2006. Sťažnosti na prietahy v konaní adresovali 23. júna 2006 a 30. augusta 2006 aj predsedovi Krajského súdu v Prešove, ktoré ostali bez odpovede. Dňa 9. júla 2007 podali sťažovatelia sťažnosť ústavnému súdu, ktorá bola zaevidovaná pod sp. zn. Rvp 1176/07 a vybavená odložením podľa § 23a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ďalšiu sťažnosť na prietahy v konaní podali predsedovi okresného súdu 13. augusta 2007.

Podľa tvrdení sťažovateľov vo veci ani po viac ako šiestich rokoch od podania žaloby nedostali meritórne rozhodnutie, preto žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že bolo porušené ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu vo veci konať, priznal im finančné zadosťučinenie v sume 72 000 Sk a uložil okresnému súdu povinnosť zaplatiť trovy konania v sume 6 296 Sk na účet ich právneho zástupcu.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 159/07-10 z 28. augusta 2007 ju prijal na ďalšie konanie. Na výzvu právny zástupca sťažovateľov a predseda okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd preto podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania.

Na základe výzvy ústavného súdu predložil 2. októbra 2007 predseda okresného súdu vyjadrenie k sťažnosti sp. zn. U 3018/2007, v ktorom uvádza:

„Vec napadla na tunajší súd žalobou dňa 5. 6. 2001, kde predmetom konania bolo 122.916,- Sk, ako náhrada škody. Následne súd doručoval žalobu na vyjadrenie protistrane, vyrubil súdny poplatok. Zároveň na žiadosť žalobcov v 1. a 2. rade rozhodoval o ich oslobodení od platenia súdnych poplatkov na základe predložených listinných dôkazov. Na deň 9. 1. 2002 bol vytýčený termín pojednávania, na ktorý sa bez ospravedlnenia nedostavila strana žalovaná, z toho dôvodu súd rozhodol na tomto pojednávaní rozsudkom

pre zmeškanie. Následne bolo podané zo strany žalovanej odvolanie, kde namietali splnenie podmienok vyhlásenia rozsudku pre zmeškanie z toho dôvodu, že sa k veci vyjadrili písomne a neboli poučení o možnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p.. Konajúci súd zrušil rozsudok pre zmeškanie uznesením zo 4. 6. 2002 a vytýčil termín pojednávania na 23. 10. 2002, kde vypočul účastníkov konania a odročil pojednávanie na 13. 1. 2003 za účelom vypočutia riaditeľa žalovaného. Okrem toho boli doručené aj listinné dôkazy. Na pojednávaní dňa 13. 1. 2003 bol vypočutý riaditeľ žalovaného, ktorý aj súdu doručil vyjadrenie k námietkam žalobcov. Ďalší termín pojednávania bol vytýčený na 17. 3. 2003 za účelom vypočutia štatutárneho zástupcu žalovaného a predloženie listinných dôkazov, ktoré požadoval súd. Vzhľadom na nové vyjadrenia žalobcov na pojednávaní 20. 3. 2003 vyzval súd žalobcov na špecifikáciu ich nárokov s riadne podaným rozšírením žaloby a pripojením príslušných listinných dôkazov.

Žalovaný podaním zo 7. 4. 2003 žiadal prerušiť toto konanie vzhľadom na to, že podali podnet na začatie trestného stíhania pre trestný čin sprenevery vo vzťahu k bývalému štatutárnemu zástupcovi žalovaného. Žalobcovia s týmto návrhom nesúhlasili. Tunajší súd 2. 6. 2003 návrh na prerušenie konania zamietol.

Súd pribral do konania znalca z odboru stavebníctva. Po zaplatení zálohy na znalecké dokazovanie bol spis doručený znalcovi, ktorý požiadal vzhľadom na jeho pracovnú zaneprázdnenosť poskytnúť časový priestor a súhlas k pribratiu konzultanta z odboru statiky a poruchy stavieb. Konajúca sudkyňa dala súhlas k takémuto postupu znalca. Znalecký posudok bol doručený 11. 2. 2005 spolu s vyčíslenou odmenou. Posudok bol doručený oboj stranám na vyjadrenie, ktorí reagovali námietkami a súd pokračoval v konaní tým, že žiadal o stanovisko znalca k námietkam účastníkov konania a vypočul znalca aj na pojednávaní. Stanovený termín bol na 26. 6. 2006, na ktorom boli zapísané stanoviska s doterajším výsledkom vykonaného dokazovania a bol poskytnutý priestor na vykonanie návrhov na ďalšie dokazovanie.

Vo veci súd po opakovaných predložených listinných dôkazoch a výsluchov svedkov rozhodol rozsudkom z 30. 5. 2007. Vzhľadom na to, že vo veci bolo podané odvolanie oboch strán doteraz nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté.

V predmetnej veci máme zato, že nedošlo k zbytočným priet'ahom pri prejednaní veci, vzhľadom na to, že išlo o vec v ktorej žalobcovia rozširovali pôvodne podanú žalobu, menili aj dôvody na základe ktorých uplatňovali sumu v podanej žalobe a tiež rozširovali žalobu, o ktorej súd musel rozhodnúť už v štádiu, kedy bol vykonaný znalecký posudok. Domnievam sa, že aj zavinením žalobcov v 1. a 2. rade, ktorí neboli právne zastúpení až do predposledného pojednávania vo veci nemali ujasnený predmet sporu, bolo potrebné ich opakovane vyzývať na označenie dôkazov a na základe takýchto podaní vytyčovať nové termíny pojednávania. Preto navrhujem vysloviť, že nedošlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľov M. a O. V., zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 17 C 221/01 ústavný súd zistil nasledovný priebeh konania:

Dňa 5. júna 2001 bola okresnému súdu podaná žaloba sťažovateľov proti žalovanému o zaplatenie náhrady škody v sume 122 916 Sk. Po výzve okresného súdu na zaplatenie súdneho poplatku doložili sťažovatelia 25. júna 2001 okresnému súdu potvrdenia o svojich osobných, majetkových a zárobkových pomeroch na oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd 11. júla 2001 žalovaného vyzval, aby sa vyjadril k žalobe. Dožiadanim z 12. septembra 2001 okresný súd preveroval na Okresnom úrade práce v P. (ďalej len „úrad práce“), či sú žalobcovia evidovaní ako uchádzači o zamestnanie a či im bola priznaná podpora v nezamestnanosti.

Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 9. januára 2002, okresný súd v neprítomnosti žalovaného vyhlásil rozsudok pre zmeškanie č. k. 17 C 221/01-36. Žalovaný podal okresnému súdu 22. februára 2002 návrh na jeho zrušenie. Okresný súd uznesením č. k. 17 C 221/07-44 rozhodol, že zrušuje rozsudok pre zmeškanie a vo veci nariadil pojednávanie na 23. október 2002.

Ďalšie pojednávania vo veci sa uskutočnili 13. januára 2003 a 20. marca 2003, na ktorých boli vypočutí účastníci a svedkovia.

Sťažovatelia predložili okresnému súdu 24. marca 2003 návrh na rozšírenie žaloby a 26. marca 2003 požiadal žalovaný o prerušenie konania z dôvodu, že proti bývalému zástupcovi žalovaného bolo začaté trestné stíhanie pre trestný čin sprenevery. Uznesením č. k. 17 C 221/01-84 z 2. júna 2003 okresný súd rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Okresný súd 3. júna 2003 a 10. júla 2003 vyzval sťažovateľov, aby oznámili hodnoty prác na účely spoplatnenia rozšíreného návrhu. Sťažovatelia na výzvy odpovedali 10. júna 2003 a 30. júla 2003.

Okresný súd opakovane na úrade práce a Okresnom úrade v P. – odbore sociálnych vecí a rodiny overoval, či sú sťažovatelia aj naďalej nezamestnaní a či sú poberateľmi sociálnych dávok. Na základe podaných odpovedí okresný súd uznesením č. k. 17 C 221/01-110 z 10. novembra 2003 rozhodol o oslobodení od súdnych poplatkov.

Uznesením č. k. 17 C 221/01-112 zo 17. februára 2004 okresný súd rozhodol o ustanovení znalca z odboru stavebníctva na podanie znaleckého posudku na posúdenie nedostatkov na stavbe reklamovanej žalobcami a vyhodnotenie nákladov vynaložených na ich odstránenie a následne súhlasil aj s pribráním konzultanta pre súdneho znalca na posúdenie otázok z odboru statiky a porúch stavieb. Znalecký posudok bol podaný 11. marca 2005, na základe ktorého okresný súd uznesením č. k. 17 C 221/01-183 rozhodol o priznaní odmeny. Sťažovatelia podali k znaleckému posudku vyjadrenie a požiadali o jeho doplnenie, ako aj výsluch znalca na pojednávaní.

Po pojednávaní uskutočnenom 13. júna 2005 podal súdny znalec 1. augusta 2005 k námietkam sťažovateľov vyjadrenie. Po jeho doručení požiadali sťažovatelia o ustanovenie kontrolného znalca. Uznesením č. k. 17 C 221/01-243 z 28. októbra 2005 bola ustanovená súdna znalkyňa na podanie kontrolného znaleckého posudku v lehote 60 dní. Kontrolný znalecký posudok napriek opakovanej žiadosti sťažovateľov nebol vykonaný.

Listom z 9. novembra 2005 sa sťažovatelia vyjadrili k ustanovenej znalkyni, 17. januára 2006 opätovne žiadali vykonať kontrolný znalecký posudok a pokračovať v konaní, v ktorom podľa ich názoru už dochádzalo k priet'ahom, 8. februára 2006 upozornili na zhoršovanie situácie stavby a 28. februára 2006 zaslali vyjadrenie k znaleckému posudku.

Pojednávanie uskutočnené 27. marca 2006 bolo odročené na neurčito za účelom upresnenia návrhu sťažovateľmi. Rozšírenie žaloby bolo doručené okresnému súdu 3. apríla 2006. Okresný súd uznesením č. k. 17 C 221/01-256 z 26. mája 2006 rozhodol tak, že nepripúšťa zmenu návrhu z 10. februára 2003.

Na ďalších pojednávaniach vo veci, ktoré sa uskutočnili 26. júna 2006, 27. septembra 2006, 30. októbra 2006, 15. novembra 2006, 12. marca 2007 a 16. mája 2007 okresný súd vypočul účastníkov konania a svedkov, ktorí vypovedali ohľadne zmluvy uzavretej na zhotovenie stavby, jej realizácie a zúčtovania nákladov.

Na pojednávaní uskutočnenom 30. mája 2007 okresný súd vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok č. k. 17 C 221/01-375, ktorým rozhodol, že žalobu zamieta a sťažovateľom uložil povinnosť zaplatiť nerozdielne trovy konania v sume 60 961 Sk. Okresný súd rozsudok vyhotovil 23. júla 2007. Proti rozsudku sa odvolali sťažovatelia (8. augusta 2007) aj žalovaný (7. augusta 2007).

Okresný súd 16. augusta 2007 vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie, ktorí mu 16. augusta 2007 oznámili, že v konaní sú od súdnych poplatkov oslobodení.

II.

Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého

každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov (II. ÚS 61/98), pričom tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (II. ÚS 219/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (I. ÚS 70/98, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 221/04) zohľadňuje tri kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Predmetom konania okresného súdu je návrh na zaplatenie škody v sume 122 916 Sk. Ústavný súd už opakovane vyslovil, že návrhy tohto typu tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, a preto ich z právneho hľadiska nemožno považovať za zložité a podľa názoru ústavného súdu nie je namietané konanie zložité ani po stránke skutkovej.

2. V rámci druhého kritéria ústavný súd hodnotil správanie sťažovateľov ako účastníkov konania a dospel k záveru, že sťažovatelia k priťahom v konaní zásadným spôsobom neprispeli. Sťažovatelia sa zúčastnili všetkých trinástich nariadených pojednávaní (s výnimkou neúčasti sťažovateľky na pojednávaní 13. júna 2006 a sťažovateľa 12. marca 2007), na výzvy okresného súdu reagovali v určených lehotách a sťažnosťami podanými predsedovi okresného súdu sa domáhali odstránenia priťahov v konaní. Je skutočnosťou, že sťažovatelia sa opakovane domáhali rozšírenia žaloby, uplatnili námietky k podanému

znaleckému posudku a žiadali aj o vykonanie kontrolného znaleckého posudku (ktorý napriek opakovanej žiadosti sťažovateľov a ustanoveniu kontrolného znalca vykonaný nebol), čím využívali procesné prostriedky priznané im Občianskym súdnym poriadkom. Ústavný súd tento postup kvalifikoval za taký, ktorý môže síce spôsobiť predĺženie konania, nemožno ho však považovať za postup, dôsledkom ktorého sú zbytočné prietahy v konaní.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prietahom v označenom súdnom konaní, bol postup okresného súdu. Konanie vo veci trvá na okresnom súde viac ako 6 rokov a dosiaľ nebolo právoplatne ukončené.

Konanie možno označiť za neefektívne, nehospodárne a poznačené zbytočnými prietahmi ako celok. Aj keď jeho priebeh od podania návrhu sa vzhľadom na uskutočnené úkony javí ako relatívne plynulý, množstvo vykonávaných úkonov, uskutočnených pojednávaní a opakovane vypočutých svedkov, ako aj vykonané znalecké dokazovanie vo vzťahu k rozsudku vydanému vo veci preukazuje, že konanie je poznamenané zbytočnými prietahmi. Okresný súd uskutočnil vo veci celkovo 13 pojednávaní (9. januára 2002, 23. októbra 2002, 13. januára 2003, 20. marca 2003, 13. júna 2005, 27. marca 2006, 26. júna 2006, 27. septembra 2006, 30. októbra 2006, 15. novembra 2006, 12. marca 2007, 16. mája 2007 a 30. mája 2007).

Okresný súd na prvom pojednávaní uskutočnenom 9. januára 2002 vyhlásil rozsudok pre zmeškanie, ktorý po návrhu na jeho zrušenie podanom žalovaným z dôvodu, že neboli splnené podmienky pre jeho vydanie, uznesením č. k. 17 C 221/01-44 zrušil.

Dňa 25. júna 2001 sťažovatelia predložili okresnému súdu potvrdenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch a požiadali o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd po opakovanom preverovaní osobných, majetkových a zárobkových pomeroch sťažovateľov rozhodol o oslobodení od súdnych poplatkov uznesením č. k. 17 C 221/01-110 z 10. novembra 2003, t. j. po viac ako dvoch rokoch.

Sťažovatelia doručili okresnému súdu 24. marca 2003 rozšírenie žaloby, o ktorej okresný súd rozhodol uznesením č. k. 17 C 221/01-256 z 26. júna 2006, t. j. po viac ako troch rokoch.

Uznesením č. k. 17 C 221/01-112 zo 17. februára 2004 okresný súd rozhodol o ustanovení znalca z odboru stavebníctva na podanie znaleckého posudku a 6. septembra 2004 vyslovil súhlas s prizvaním konzultanta pre súdneho znalca z odboru statiky a porúch stavieb. Znalecký posudok bol okresnému súdu predložený 11. marca 2005. Súdny znalec podal stanovisko k námietkam sťažovateľov k podanému znaleckému posudku a opakovane bol vypočutý aj na pojednávaní. Na žiadosť sťažovateľov bol vo veci uznesením č. k. 17 C 221/01-243 z 28. októbra 2005 ustanovený znalec na podanie kontrolného znaleckého posudku v lehote 60 dní. Kontrolný znalecký posudok nebol podaný a okresný súd neurgoval jeho predloženie.

Okresný súd na pojednávaní 30. mája 2007 vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok. Rozsudok č. k. 17 C 221/01-375 bol účastníkom expedovaný 23. júla 2007. Okresný súd vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietá a sťažovateľom uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy spoločne a nerozdielne v sume 60 961 Sk. Svoje rozhodnutie odôvodnil skutočnosťou, že zmluva o dielo je neplatným právnym úkonom a nezaväzuje žalovaného, keďže za neho konala neoprávnená osoba. Okresný súd v odôvodnení tiež uviedol, že nárok žalobcov je premlčaný. Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd konštatoval, že dokazovanie v konaní predstavujúce podanie znaleckého posudku a svedecké výpovede, ktoré zabrali podstatnú časť z celkovej dĺžky konania, neboli podkladom pre rozhodnutie vo veci samej.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania a uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že okresný súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 221/01 porušil základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Pretože namietané konanie nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 159/07 v ďalšom období konal bez zbytočných prieťahov.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovatelia žiadali, aby im bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 72 000 Sk z dôvodu právnej neistoty zapríčinennej postupom okresného súdu. Pri rozhodovaní o jeho priznaní ústavný súd zohľadnil doterajšiu dĺžku konania, obdobie poznačené zbytočnými prieťahmi, zohľadnil aj skutočnosť, že sťažovatelia k doterajšej dĺžke konania zásadným spôsobom neprispeli a najmä prihliadol na to, čo bolo v „hre“ pre sťažovateľov, a tak dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 20 000 Sk pre každého z nich primerané konkrétnym okolnostiam prípadu.

Pri určení výšky finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je síce zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie aj prípadná náhrada škody.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastupovaním advokátom JUDr. P. H. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd ich priznal sťažovateľom v požadovanej sume 6 296 Sk (slovom šesťtisíc dvestodevät'desiatšesť slovenských korún) za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2007 po 2 970 Sk a k tomu dvakrát režijný paušál po 178 Sk podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) podľa výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2007